

— جرج سارتن —

بنیادنده‌دن فرب درخاورهیانه

استاددانشگاه هاروارد

— ۶ —

وضع قوم عرب در آغاز اسلام و قوم زبان در زمان سلطنت موتسوهیتو باهم
شباهت بسیار داشت. پیشوايان فرهنگي عرب علم یونان را بهمان سرعتی فرا
گرفتند که زاینیان دونسل قبل علم اروپائی را آموختند. این هردو قوم از
بهترین مریان، یعنی احتیاج اجباری استفاده کردند. هردو صاحب اراده و آن
نوع از نیروی معنوی بودند که بر مشکلات عظیم فایق می‌آید. هیچیک آنقدر
تجربه و تأمل در دشواریها نداشتند تا از موانع هراسان شوند، بلکه با سادگی
تمام بموانع حمله ور شدند. و قیمکه کسی مشکلات امری را در نظر نگیرد رفع
آن مشکلات بسیار آسانتر می‌شود.

این نکته را باید در نظر داشت که ترقیات باور نکردنی علم عربی قبل
از نیمة دوم قرن دوم هجری آغاز نشد. پیغمبر پیش از آن به آخرت، و امور
اخلاقی و دینی مربوط به آن، توجه داشت که به علم پردازد. بعضی از مفسران
اخیر سعی کرده‌اند که مسائل علمی از قرآن استخراج کنند. اما باین منظور برای
بعضی از کلمات قرآن تعبیر و تفسیری، قائل می‌شوند که نه همان قابل اتساب به پیغمبر
نیست بلکه تا چند قرن بعد نیز به کسی نسبت نمی‌توان داد (۱) خلفای راشدین
نیز پیش از پیغمبر بعلوم توجه نداشتند. شاید کشیشان یونانی که در خدمت ایشان
بودند با تجارت و امور اداری پیش از علوم آشنا بودند و دیگر استعداد آنرا از
از دست داده بودند که کمال فکری اجداد خود را دریابند. خلاصه آنکه در
مکه و مدینه و حتی در دمپای هریچ علمی در میان نبود که مورد بحث واقع شود. معجزه
نهضت علمی عرب قبل از استقرار خلافت در بغداد ظاهر نشد.

چه امری واقع شد که موجب این نهضت گردید؟ اینجا جوهر ایرانی
قریحه عربی را بفعالیت واداشت. فضایل ایرانی و عربی (وحتی معايب ایشان)
مکمل یکدیگر شدند. معجزه علم عربی بمعیزان بسیاری نتیجه آن بود که
کنجکاوی و دنیاطلبی ایرانی باجد و شدت ذهن عربی و ایمان اسلامی در آمیخت.

(۱) بهترین نمونه‌های این کوه تفسیر ناروار اشیخ طنطاوی جوهری در تفسیر
عظیم قرآن یعنوان «الجواهر فی تفسیر القرآن الکریم» و در آثار دیگر خویش آورده
است. یکی از آثار او بنام «الناتج المرصع بجواهر القرآن والعلوم» ظاهرآ خلاصه
کتاب بزرگتری است و به فارسی و ترکی نیز ترجمه شده است.

اگر بخواهیم این معنی را بعبارتی کلی تر بیان کنیم باید بگوییم علم عربی حاصل آن بود که قریحه ایرانی استعداد عربی را بارور کرد. البته این تعبیر بیش از حد کلی است، اما برای فهم تقریبی امری که در بغداد اتفاق افتاد مفیدست.

در طی دو قرن (از ۹۵۰ تا ۷۵۰ میلادی) فرمانروایان اسلامی بوسیله اتباع خود که بالسته مختلف متکلم بودند و اغلب دین مسیحی یا یهودی داشتند قسمت مهمی از داشن یونانی را در دسترس عربی زبانان قراردادند. بعضی از مورخان کوشیده‌اند که این نتایج عظیم را حقیر بشمارند و ادعا کنند که در این امر هیچ ابداع و ابتکاری وجود نداشت و عربها جز مقلد نبودند. البته چنین قضاوتی بکلی غلط است. یک تعبیر میتوان گفت که هیچ چیز به اندازه عطش کسب معرفت که در پیشوايان عرب بود بدیع نیست، البته قسمتی از این معرفت برای اداره و حکومت مورد احتیاج فوری پیشوايان بود، اما ایشان بزودی از این مرحله استفاده طلبی به مرحله عالیتری رسیدند. ممکن است کسی بگوید که طب دانشی عملی است و علم هیئت نیز لااقل از جهت احتياجات طالع بینی و منجمی از همین قبیل است. این نکته بجای خود درست اما عربها بیش علوم ریاضی و فلسفه را بعربی ترجمه کردند که جز بمعنی عالی افلاتونی مفید فایده نبود. همچنین ممکن است دیگری ایراد کند که اکثر این مترجمان ییگانه و غیر مسلمان بودند و حتی اغلب از تراجم عرب نیز نبودند و اگر ترجمه قدروشانی دارد بیشتر بخود ایشان متعلق است تابکار فرمایان. نه، حق آنست که این قدروشان را تقسیم کنیم. علت آنکه اغلب مترجمان خارجی بودند اینست که برای توجهه دانستن زبانهای متعدد لازم است و عربهای غالب وفاتح از این هنر بهره نداشته باشند. برای اینکه کسی کتابی را از زبانی بزبان دیگر ترجمه کند باید هر دوزبان را خوب بداند. این صفت که خارجیان دارا بودند لازم بود اما کافی نبود. بطور کلی هیچ کاری خصوصاً اگر مستلزم صرف وقت و دقت باشد ممکن نیست عملی شود؛ مگر آنکه کسی آنرا طالب باشد و دانشمندان را برای اجرای آن اجیر کند. پیشوايان عرب عموماً خواهان انجام یافتن این کار بودند و آماده آنکه وسائل اجرای آن را فراهم آورند و حتی اغلب بر سر این امر میان ایشان رقابتی وجود داشت. بنا بر این ابتکار و اقدام از جانب ایشان بود.

اکنون باید لحظه‌ای در نک کنیم و از خود پرسیم که «تقلید چیست؟» البته همه ما از بدران و معلمان خود و بزرگان قوم تقلید می‌کنیم. ریا کاران بد تقلید می‌کنند و فقط ظواهر امور را مورد پیروی قرار می‌دهند. مردم با استعداد

بسیار خوب تقلید می کنند و چیز تازه‌ای بوجودمی آورند. هدف اصلی تریتیت تقلید عاقلانه از نمونه‌های عالی است و در آن پیروی از روش کار ییش از تقلید حاصل کار اهمیت دارد. تقلید های عربها در جات مختلف داشت و نوع خوب و بد هردو در آن بود.

کار کسانی که آثار فلسفی و علمی را از بیانی با سریانی به عربی ترجمه می کردند دشوار بیانی داشت. مترجمان نخستین و حتی ترجمه کنندگان دوره بعد مانند حنین بن اسحق (نیمه دوم قرن نهم میلادی ۱) ناگزیر بودند برای مقاومتی که تا آنگاه هر گز در زبان ایشان وجود نداشت کلمات تازه‌ای وضع کنند. مثلا هنگام ترجمه آثار افلاطون و ارسطو یا افلاطون و ارسطو یا قراط وجایوس، مترجم ناچار بود که ياصطلاح تازه‌ای بیابد، یامطلب را بعبارتی نارسا بیان کند، یادربعی موادرد که راه چاره‌بسته پاشد عین کلمه یونانی را بخط عربی پنویسد. خوشبختانه بر اثر قابلیت اشتراقی که زبان عربی دارد اینکار (چنانکه پیش از این ذکر شد) بنت آسان بود و بسیارات می توانستند یک سلسله بیشمار از لغات جدید که همه کلمات اصیل عربی واژه‌یش قدری بود بازنده. اگرچه این کلمات در قرآن یا در احادیث یافت نمی شود چنان باشیوه زبان موافق است که گاهی بدشواری میتوان به تازگی وضع آنها بی برد. از اینجا می توان چنین نتیجه گرفت که این کلمات بقدرت خود زبان قدیم است و اگرچه پیش از آن استعمال نمی شده بالقوه وجود داشته است. (۲)

۱- قرن سوم هجری ۲- برای اطلاع از بعضی مشکلات اصطلاحی رجوع کنید به کتاب:

Lexique de la Langue Philosophique d'Ibn Sina, par A. M. Goichon. Paris 1938.

البته مسئله ایجاد اصطلاحات فنی جدید در زبان عربی اکنون صورت وسیعتری یافته و در مقابل استعداد زبان برای وضع کلمات جدید، شماره کلمات مورد احتیاج بعده زیاد است که در همه موارد راه حل خوبی پیدا نشده است. باین سبب عربی جدید مانند زبان انگلیسی معاصر پر از کلمات اجنبی است. درباره اصطلاحات طبی به فرنگی که از طرف وزارت معارف مصر چاپ شده است می توان رجوع کرد:

Mohammad Sharaf: English-Arabic Dictionary of Medecine, Biology, and Allied Sciences

البته هر وقت علمی را بخواهند بزبانی که آمده بیان آن نشده است نقل کنند همین مشکلات پدیدار میشود. داشتمدانی که کتب عربی را بلاتینی ترجمه کردهند نیز باهمنین دشوار بیها رو بروند و علمای دوره می جی «ذاین» که کتب انگلیسی «وزبان» های دیگر اروپائی را به ذاین ترجمه کردن دلیر چنین وضعی داشتند. آشنایی با هر یک از این موارد برای فهم کیفیت موادرد دیگر سودمند است.